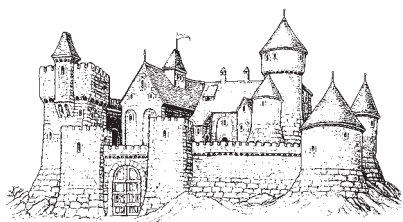

ĪSPĒJIMAS PRIEŠ MUMS PRADEDANT

Kalbama, kad tai neįmanoma, kad ji negalėjo sukelti tokio chaoso ir sąmyšio. Tvirtinama, kad jai tai nebūdinga.

Tačiau tai glūdėjo giliai jos širdyje. Ką rastum, ėmęs kasti po savo namų pamatais? Žemę ir sliekus. Paslėptus lobius. Skeletus. Tu nežinai. Mergaitė ėmė kasti savo širdies gelmes ir rado ten teisingumo alkį bei keršto troškulį.

DRAKONAS DŽAKULAS

Pabudęs Kristoferis Foresteris pamatė, kad drakonas krimsčioja jam veidą.

Drakonas buvo žvirblio dydžio, toks mažutis, kad tilptų ant viršutinio nykščio sąnario; sidabriškai žalsvas ir ištis gražus. Iš žvilgsnio atrodė toks pasipūtęs, kad būtų galėjęs išdeginti skylę plieno duryse.

Drakonas prabilo:

– Kristoferi! Buvo nelengva tave rasti.

Berniukas atsisėdo.

– Žakai, čia tu? – paklausė jis ir suvirpėjo iš nuostabos ir džiaugsmo.

Kristoferis nusimetė atklodes ir apsidairė po miegamąjį. Jo džinsai tįsojo ant grindų, o pro langą matėsi Londono gatvė. Viskas buvo kaip anksčiau ir niekas nebuvo kaip pirma, nes ant naktinio stalelio tupėjo mažas drakonas.

– Žakai! – vėl šūktelėjo Kristoferis.

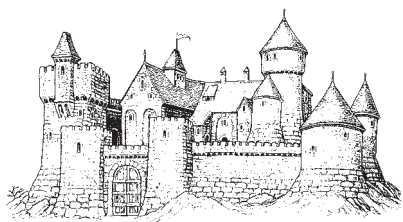
Drakonas buvo tikras, jis tupėjo kambaryje ir atsargiai krimščiojo Kristoferio šviestuvo lempuotę.

– Kas atsitiko?

– Atskridau tavęs pasiimti, – pareiškė Žakas ir nusipurtė nuo nugaros lempuotės šukės. – Dabar, tučtuojau.

– Atgal? Į Salyną?

– Suprantama. Tai įsakymas! – pasipūtimo kupinas jo balsas šiek tiek virpėjo, buvo justi baimė. Drakonas nusileido ant Kristoferio rankos ir smarkiai įkando į nykštį. Ištryško kraujas. – Man tavęs skubiai reikia.

MAN SKUBIAI TAVĘS REIKIA

Kristoferio širdis džiugiai spurdėjo. Tačiau jis pasistengė, kad kveidas neišduotų jaudulio, ir kol susigaudė, mėgino kvėpuoti ramiai. Jis ėmė greitai mautis vakar dėvėtus džinsus.

– Būtų malonu, jei nesielgtum su manimi kaip su bufetu, – papriekaištavo jis Žakui. – Kas nutiko? Kaip čia patekai?

– Pasitelkęs didžiulį išradingumą ir įdėjęs neregėtai daug pastangų. Nukeliavau į Atidiną, ten, kur prasideda kelias tarp pasaulių. Buvo baisiai drėgna, o aš nekenčiu vandens. Man tai nepatiko. Buvo gan nemalonu, bet pamaniau, kad rasiu tave Škotijoje, kur baigiasi kelias tarp pasaulių, – pasakojo Žakas. – Tačiau tavęs ten nebuvo. Išsisukau nuo tavo senelio ir pasileidau į pietus, sekdamas tavo kvapu. Mane buvo užpuolęs balandžių būrys ir įžūli varna. Negalėjau įpūsti ugnies... turiu omenyje, nenorėjau, kad žmonės sužinotų apie mano buvimą, todėl maitinausi tuo, ką radau tose didelėse gendančio maisto dėžėse, kurių

nežinia kam pristatėte savo pilkose gatvėse. Buvo šlykštu. Išskyrus tuos mažus plastikinius raudono skysčio kvadratėlius. Jie tai labai skanūs.

Atidžiau pažvelgęs Kristoferis pamatė, kad drakono pasmakrės žvynai išterlioti kečupu.

– Kodėl? Ko tau čia reikia? Žakai, juk tau čia nesaugu.

– Manai, aš to nežinau? Nebūčiau čia atsibeldęs ir be priežasties skraidęs tarp tų atgrasių smarvę spjaudančių skardinių keturračių žudikių. Tačiau kitos išeities nebuvo, – tarė Žakas. Jis sukando dantis; jo mažiame snukelyje atsispindėjo kančia. – Mane atsiuntė.

– Kas atsiuntė?

Tačiau Žakas buvo toks sudirgęs, kad negalėjo kalbėti. Jis iškvėpė, bet vietoj ugnies kambarį užplūdo didžiulis svilinančių juodų dūmų debesis. Kristoferis šoko prie lango, kol dūmai dar neįjungė detektoriaus, ir ėmė pirmyn atgal vėduoti lango varčią.

– Žakai! *Pasakyk man!*

Žakas berte išbėrė:

– Didieji drakonai gaišta dešimtimis. Niekas nežino kodėl.

Kristoferį tarsi žaibas perskrodė siaubas. Jis pažinojo drakonus. Pakankamai artimai, kad pajustų jų galią, jų nuožmų ir griežtą protą – nepanašų į žmonių, o kažin kokią be galo didesnę, laukinę ir seną.

– Kaip? Kuri rūšis? Tik ne raudonsparniai drakonai, – malda vo Kristoferis.

– Šeši negyvi ledo drakonai šiaurėje. Dešimt geltonųjų drakonų pražuvo pietuose, juos rado feniksai. Dvi sidabrauodegių šeimos – tuzinas negyvų. Ir daugybė kitų, niekas nežino kiek, kaskart vis daugiau.

– Tai liga? Ar... juos žudo? Nejau koks nors padaras galėtų nužudyti tuziną drakonų? Nei sfinksas nėra pakankamai stiprus, nei mantikora.

– Nežinau! Bet Sarkanė, didžioji raudonsparnė drakonė, ant kurios nugaros kadaise skridai, atsiuntė mane tavęs pakviesti. Ji pasakė, kad turiu pargabenti tave į Salyną.

– Kodėl aš?

– Tai gali būti tik tu! – kalbant iš drakono nosies veržėsi dūmai. – Kai kurie teigia, kad siaučia slibinų raupai, todėl didieji drakonai nedrįsta būti vienas šalia kito. Juos atskyrė baimė užsikrėsti. Tačiau dauguma mano, kad juos žudo, todėl drakonai nepasitiki jokių žmogumi ar padaru iš Salyno. Bet tu esi iš Kitų kraštų. Sarkanė pasikliaus tavimi ir vien tavimi.

Kristoferis stovėjo prie lango, uždėjęs ranką ant sklėsčio. Drakonai žudomi? Kristoferis pagalvojo apie Sarkanę, apie jos šiurpų puikumą ir sparnų gaudesį.

– O ką aš galiu padaryti?..

Žakas vėl šnarpštelėjo, išsiveržė dar daugiau grėsmingų juodų dūmų.

– Drakonams nepatinka, kai žmonės klausinėja. Užduok dar vieną klausimą ir aš supleškinsiu tavo kambarį iki pamatų. Ar keliauji?

Ar jis keliaus? Koks pavojus gali slypėti džakulo kvietime? Ką galėtų padaryti Kristoferis, ko drakonai, ilgus metus kaupę galią ir negailestingą išmintį, nepajėgtų įveikti? Tačiau Kristoferis jautė ir pakilumą. Juk jo reikia drakonams! Grįžti į Salyną! Atgal pas vienaragius ir slibinus, longmas ir kanko, į švytulio ir Mal Arvorian pasaulį!

– Taip.

Jis ištraukė iš palovio mažą dėžutę. Joje gulėjo sfinksės dovanotas dantis, stropiai suvyniotas į vatą. Dar ten buvo peilis, metalinė vandens gertuvė ir šiek tiek ilgai negendančio maisto: šokolado, dribsnių batonėlių. Kristoferis buvo pasiruošęs. Jis laukė. Ir slapčia troško, kad kas nors ištars jo vardą ir pašauks atgal.

Kristoferis įsikišo dantį, peilį ir gertuvę į palto kišenę kartu su visais turimais pinigais ir telefonu. Paskui išsitraukė telefoną, išjungė ir paliko prie lovos; jis nenorėjo būti surastas. Paliko raštelį tėvui, nes buvo ankstyvas metas ir jis dar nebus pabudęs.

Tėti, aš grįžtu į Salyną. Drakonams reikia mano pagalbos. Vien parašius šiuos žodžius berniuko ranka tarsį perbėgo elektros žiežirba. Atleisk, kad neatsiklausiau. Nesijaudink dėl manęs, man negrės joks pavojus. Tada grįžo ir nubraukė negrės joks pavojus. Nėra prasmės meluoti. Kristoferis pataisė: Būsiu atsargus, tada perbraukė ir tai. Vietoj to parašė: Myliu tave, Kristoferis.

– Paskubėk! – paragino Žakas.

Kristoferis iškraustė savo mokyklinę kuprinę, – joje rado neįtikėtinai nuobodžią geografijos užduotį apie Belgijos greitkelių sistemą, senutėlę neplautą sportinės aprangos kojinę ir sugedusį bananą – ir pasiūlė Žakui lįsti vidun.

Nuo žvilgsnio, kuriuo drakonas jį perliejo, būtų nuvytusios rožės. Jis būtų išginęs iš dangaus vaivorykštę.

– Aš nesileisiu tąsomas tame... bjauriai dvokiančiame maisto atliekų maiše. Atsitūpsiu tau ant peties ir josiu kaip galingas imperatorius ant žirgo.

– Tu negali to daryti. Žmonės pamatys.

– Tada aš ir atgal skrisiu tarp debesų, taip, kaip atvykau.

– Traukiniu bus greičiau ir lengviau.

Mažytis drakonas atrodė išvargęs, nors Kristoferis žinojo, kad verčiau to nesakyti garsiai.

– Tada rask kitą būdą. Pamiršk tą purviną maišą.

Kristoferio paltas buvo ilgas ir storas, o kišenės talpios.

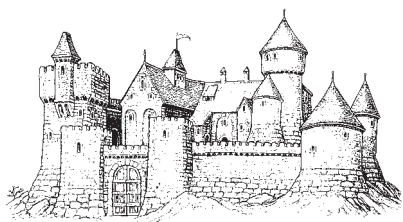
– Gali lįsti į tuščią kišenę.

Žakas pauostė.

– Geriau. Vargiai pakenčiama, bet nors nedvokia kaip pasaulio pabaiga.

Kristoferis atkišo kišenę ir drakonas įskrido vidun. Jo žvynai buvo karšti ir sausi, kišenė iš karto įšilo.

– O dabar pirmyn, – paragino drakonas. Jis šnarpstelėjo ir dūmai – šį kartą balti, lengvi ir kone saldūs – kaip debesėlis pakilo iš palto kišenės. Kristoferis pagalvojo, kad jie kvepia Salynu: švytuliu, giliu dangumi, pilnu longmų ir feniksų, ir laukinėmis užburtomis salomis.

KELIO TARP PASAULIŲ LINK

Buvo paprasta, bet ne lengva, o tai ne tas pats.

Kristoferis autobusu nuvažiavo į Eustono stotį būgštaudamas, kad kiekvieną akimirką gali būti pagautas ir sustabdytas. Padėties nelengvino ir Žakas, kuris, bandydamas suėsti kišenėje rastą kramtomąją gumą, išipainiojo į ją ir sulipo. Kristoferis įsėdo į traukinį. Tam teko paaukoti pusę turėtų pinigų, be to, Žakas primygtinai reikalavo, kad jam iš vagono restorano būtų patiekta dešrelių, gausiai aplietų kečupu, kuriuo jis linksmiai išterliuoja Kristoferio paltą. Berniuko mintys visą laiką sukosi apie drakonus – jų miglotą išmintį ir pavojingą grožį.

Kelte Kristoferis pakilo nuo savo kietos plastikinės sėdynės ir išėjo į lauką pastovėti ant denio. Pabūgę vėjo ir jūros purslų kiti keleiviai liko viduje.

Žakas pergalingai išlindo iš kišenės ir uždėjo vieną kramtomąją gumą išterliotą leteną Kristoferiui ant smakro.

– Ką darai?

– Tyrinėju tavo veidą. Kiek laiko praėjo nuo tada, kai mudu buvome susitikę Švytulio salyne?

– Kone metai.

– Kaip tau sekėsi? Su naujomis žiniomis, skausmais ir džiaugsmiais?

Kristoferis šyptelėjo.

– Aš ją sapnuoju.

Jis kasdien galvodavo apie Mal Arvorian. Kalbėdavosi su ja mintyse.

– Bet aš žinau, kad ji Salyne. Kažkur. Suprantu, kad ji ten.

Mal išmokė Kristoferį, kad pasaulis yra daug didingesnis, nei jis manė. Kartais jis pabusdavo naktį ir mintis apie Salyną suteikdavo jam naujo ir keisto džiaugsmo.

– Ar turi kokių žinių iš kitų Salyno gyventojų? Naithendo, Irianos ar tos dvokiančios ratatoskos Ratvin?

Kristoferis papurtė galvą.

– Bandžiau grįžti, bet senelis mane sustabdė. Vadinasi, turėsimė slapta pro jį prasmukti. Tėtis baisiai persigąs. – Kristoferis pagalvojo apie savo mylintį, pasauliu nusivylusį tėtį, ir nors jaudinosi, pajuto aštrų kaltės dilgsnį. – Tavo drakoniški dūmai tikrai jam nepatiks.

Žakas šnarpstelėjo.

– Daugybė žmonių apsidžiaugtų savo kambarielyje aptikę drakono buvimo pėdsakų. Turėtų tai vertinti kaip interjero dizaino viršūnę.

Galiausiai, vis labiau šalant ir tirštėjant sutemoms, Kristoferis įlipo į nušiurusį, drėgme atsiduodantį taksi ir nuvažiavo į senelio

namus. Kelias buvo ilgas, teko paaukoti likusius pinigus. Kai jų visai nebeliko, Kristoferis paprašė vairuotojo sustoti ir nuėjo pėstute.

Berniukas pėdino kone valandą, kol pasiekė senelio vartus. Jis pasuko miškingu keliu po tamsiais medžiais. Žakas pergalingai jojo Kristoferiui ant peties, sparnų galiukais drėksdamas jam kaklą ir primindamas, kad viskas tikra.

Pamatęs namą, berniukas pasislėpė už medžio ir vogčiomis apsidairė. Išvydus prie stalo sėdintį senelį Franką, Kristoferio širdis suspurdėjo. Jis troško nubėgti prie lango, pabelsti į jį ir pamoti – bet senelis neturėjo jo pastebėti.

Kristoferis nusėlino pro šalį ir ėmė kopti į kalną link kelio tarp pasaulių, šis prasidėjo ežere viršukalnėje ir vedė į Švytulio salyną.

Tačiau dabar, artėjant prie ežero, jaudulys ir ilgesys sumišo su virpuliu iš baimės. Nejau žmogus gali išgyventi grumdamasis su drakonus žudančia jėga?

Pasiekęs kalno viršūnę, Kristoferis sulėtino žingsnį. Ežero vanduo švytėjo žaliai. Žakas tyliai ir be žodžių jį paragino.

Kristoferis apėjo ežero pakrantę. Žemiau, giliai po vandeniu, ryškiai žerėjo fosforescencinė žaluma. Berniukas nusiavė batus ir pasikabino juos ant kaklo. Jis dvejojo, Žakas pajuto jo abejonę. Šįsyk džakulas nesišaipė iš Kristoferio.

– Kristoferi, negali šokti į ežerą ir nešokti, – tarė drakonas. – Turi pasirinkti.

Tikėjimas keistas tuo, kad leidžia neabejoti neįmanomais dalykais, taip Kristoferiui kadaise sakė senelis. Berniukas vėl pagalvojo apie drakonus ir tai, koks tamsus padaras galėtų juos me-

džioti. Prisiminė Salyno dangų, neįmanomą neįmanomos vietos žydrynę, į kurią nuskrido Mal Arvorian.

Išdrįsti, vadinasi, netekti pusiausvyros, pamato po kojomis. O neišdrįsti – tai prarasti viską, ką verta turėti.

– Kristoferi, prašau! – Žako nagai giliai įsmigo vaikui į odą.

Paprastai drakonai neprašo. Kristoferis atsitraukė nuo vandens per tris žingsnius. Tada suriko meilės ir sutikimo kovos šūksnį, apsisuko ir įsibėgėjęs šoko toli į ežerą.

Buvo žiauriai šalta ir baisiai nemalonu. Spirdamasis kojomis Kristoferis nėrė į vandens gelmes, o jam aplink veidą sukuriavo fosforescencija. Berniukas ištiesė ranką, kad ją paliestų. Staiga nepakeliamas svoris užgulė jam krūtinę ir jį pasigavo srovė. Kristoferis nurijo vandens ir užspringo.

Berniukas sukosi srovėje ir paklaikęs ieškojo pagrindo po kojomis. Trenkėsi galva į akmenį ir ėmė žiaukčioti. Jis tuoj nuskęs, baisiai skaudėjo plaučius. Kristoferis vėl pašėlusiai atsispyrė ir jo galva išniro į vėsų orą. Prieblandoje išvydo pavidalą, stebintį jį nuo upės kranto.

Tai buvo liūto ir žmogaus veidas. Senovinis ir gražus. Plati būtybės nugara mėnesienoje atrodė rusva, keturios letenos nupintotos iš sausgyslių ir raumenų. Ant nugaros suglausti ir skrydžiui paruošti sparnai. Šalia ant rasotos žolės gulėjo kardas.

Tai buvo sfinksė.

Kristoferis ją atpažino. Staiga pasidarė nebesvarbu, kad jam iš smilkinio bėga kraujas ir dažo upės vandenį raudonai. Kristoferis išsiropštė ant kranto.

– Naravirala! – sušuko jis.